

[Bilgrav-Nielsen]

absolut skal udnytte vores anden omgang – denne finanslovdebat an til den debat om helhedsplanen, som vil komme i morgen, og det er jo udmærket, for der er naturligvis en sammenhæng. Vi har forstået, at det, regeringen nu beklager sig over, er, at man nok må indse, at den helhedsplan, man nu er landet på, er ringere end den oprindelige.

Men når hr. Camre siger, at det bl.a. skyldes det radikale venstre, må vi klart melde hus forbi. Det, man har gjort fra socialdemokratiets side, er, at man har lagt ting frem, som man på forhånd vidste at det radikale venstre og mange andre her i folketinget ikke kunne acceptere. Man må mistænke regeringen for, at den vidste dette på forhånd og vidste, at dette afslag ville føre til en reduceret helhedsplan. Det er urimeligt, at man vil forsøge at give indtryk af, at det skyldes det radikale venstre, som oven i købet efter hr. Camre skulle pleje særinteresser – det er meget sjældent, vi hører det radikale venstre skudt dette i skoene. Det er der ikke tale om; der er tale om, at regeringen lagde noget frem, som man vidste ikke kunne bære, og nu ønsker man altså at skyde skylden over på andre. Vi beklager meget, at den indkomstpoltiske virkning, der var i den helhedsplan, man oprindeligt lagde frem, ikke er fastholdt, men herom står debatten jo i morgen.

Jeg skal slutte med at sige, at vi anbefaler finanslovsforslaget til vedtagelse.

Arne Melchior (CD):

Da jeg som dreng af og til kom i folketinget, stod det for mig som noget uopnåeligt, men meget ønskværdigt engang at få lov til at være et partis finanslovsordfører her i salen, ligesom man drømte om at komme på fodboldlandsholdet. Man havde fornemmelsen af, at det var den debat, hvor man kunne tale om det hele, »frit emne«, som det hed i dansk stil. Og ikke bare frit emne, man behøvede ikke engang at holde sig til et enkelt emne, man kunne blande emnerne, mikse dem efter eget forgodtbefindende. Dette er vel blevet endnu mere markant derved, at vi nu har fået et andet finansår, således at finanslovdebatten finder sted ved nytårstide, altså statustide, hvor det vil være ganske naturligt at tage et vue rundt i verden og et vue hen over problemerne. En sådan fristil har

jeg altså tænkt at skrive her; hvis den skulle have et navn – og det skal den vel have – skulle overskriften være: »Vi skal jo alle sammen være her«.

Jeg vil på den anden side tilstå, at nu, hvor jeg efter at have været 4 år i folketinget, altså har fået lejlighed til at være finanslovsordfører, føles det nok som en lidt fad fornemmelse alligevel. For det er, ligesom om man er træet, måske ikke fysisk så meget som psykisk træet af det ansvar, man bør føle og føler, af den tvivl, som må bemægtige sig én. Men vel også noget træet ved, at man har haft 3, 4 eller 5 store økonomiske debatter her i tinget i løbet af de sidste par måneder, og en ny og vel sidste i år forestår jo desuden i morgen.

Jeg skal derfor benytte en væsentlig del af min taletid til at tale om noget andet end finanser, idet jeg dog vil gøre reverens over for et par af de ordførere, der i formiddags alligevel har magtet at holde meget vægtige finanspolitiske taler. Jeg gemmer min til i morgen – om den bliver vægtig, må tiden vise.

Jeg vil gerne starte med at nævne et problem, som i de sidste uger og måneder er druknet i den megen krisetale, og det er spørgsmålet om NATO og raketbevæbningen, en sag, som har meget stor betydning, ikke bare nu og i dag, men også fremover for Danmarks og Europas sikkerhed, og en sag, som mit parti har prioriteret som meget væsentlig.

Jeg vil gerne udtrykke forståelse for den svære situation, som statsministeren og udenrigsministeren og regeringen har været i både i deres parti og her i landet og ved møderne i NATO.

Jeg må alt i alt erklære, at jeg finder, at man har balanceret dygtigere, end det kunne have været frygtet. Jeg synes, at det resultat der er kommet ud af det til sidst, selv om det ligner mange resultater deri, at det ikke er fuldt tilfredsstillende for ret mange, dog er så tilfredsstillende, at vi – og hermed mener jeg vort land, og jeg mener også mit parti – kan leve med det. Det skal derfor være at betragte som en ros og en anerkendelse til udenrigsministeren. Vi skal jo alle sammen være her. Det er ikke kun centrum-demokraternes mening om den sag, som er kendt og klar, der skal komme til udtryk, når udenrigsmini-